

Sygn. akt IV KK 475/16

POSTANOWIENIE

Dnia 20 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziół

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 20 stycznia 2017 r.

sprawy **T. K.**

skazanego z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 27 kwietnia 2016 r., sygn. akt II AKa (...)

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w K.

z dnia 20 lipca 2015 r., sygn. akt V K (...),

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego.**

UZASADNIENIE

W kasacji od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 27 kwietnia 2016 r., sygn. akt II AKa (...), obrońca skazanego T. K. zarzucił:

1. rażące naruszenie prawa w postaci przepisów postępowania, a to art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez nienależyte rozważenie zarzutu odwoławczego, co do zarzutu dokonania błędnych ustaleń faktycznych, na skutek dopuszczenia się dowolnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, to jest sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania, w ten sposób dokonując rażąco wadliwej kontroli instancyjnej zaskarżonego orzeczenia, a co miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, albowiem doprowadziło to do niezasadnego utrzymania w mocy zaskarżonego orzeczenia Sądu pierwszej instancji w pozostałym zakresie;

2. rażące naruszenie prawa materialnego, a to art. 60 § 3 k.k. poprzez jego błędną wykładnię, to jest w sposób zawołowany wprowadzając pozaustawowe ograniczenia możliwości zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary przewidzianego w tym przepisie w postaci ukrywania się sprawcy, a co mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, albowiem w perspektywie tej błędnej wykładni prawa materialnego dokonano kontroli instancyjnej zaskarżonego orzeczenia.

Ponosząc te zarzuty obrońca skazanego T. K. wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację Prokurator Okręgowy w K. wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Oдноśnie zarzutu z pkt. 1 kasacji, to poza sporem jest, że Sąd Apelacyjny w (...) nie przeprowadzał postępowania dowodowego, a zatem nie mógł stosować unormowania z art. 7 k.p.k. Dokonał tylko kontroli zaskarżonego apelacją wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 20 lipca 2015 r., sygn. akt V K (...), i z tego obowiązku wywiązał się należycie. Jak wymaga tego przepis art. 433 § 2 k.p.k., rozważył, w wystarczającym zakresie wszystkie, wnioski i zarzuty apelacji wniesionej na rzecz T. K.. O zrealizowaniu przez Sąd Apelacyjny w (...) wymogu z art. 433 § 2 k.p.k. dowodzi treść uzasadnienia wyroku zaskarżonego kasacją (por. strony 18 – 22 uzasadnienia). Co do zarzutu z pkt 2 kasacji, to także i ten zarzut jest oczywiście bezzasadny, co przekonywująco wykazano w pisemnej odpowiedzi na kasację. Do tej odpowiedzi Sąd Najwyższy odsyła, nie widząc potrzeby powtarzania w niniejszym uzasadnieniu znanej skazanemu i jego obrońcy trafnej argumentacji z pisemnej odpowiedzi na kasację (por. strony 6 – 9 odpowiedzi na kasację).

Kierując się przedstawionymi motywami Sąd Najwyższy rozstrzygnął jak na wstępie.

